

Člověk je stále na cestě ke štěstí

Pietro Archiati

Každý životopis je vždy tou nejkratší cestou ke štěstí. A naše štěstí bude o to větší, oč více si osvojíme hledisko svého vyššího Já a překonáme tím své vnitřní rozpolcení. Ta nejlepší a neúčinnější vnitřní očista spočívá v tom, že stále hlouběji uvádíme ve vzájemný soulad hlediska našich dvou Já, což ovšem znamená, že pohled našeho běžného Já zbavujeme všech zakalujících mlžných závojų.

Zdá se to být dlouhým a lopotným podnikem a leckdo si možná položí otázku, proč se vždycky my musíme přizpůsobit našemu vyššímu Já. Copak by se naše vyšší Já nemohlo taky jednou - jen jednou jedinkrát! - pokusit přizpůsobit se nám? Odpověď zní prostě a jednoduše: ne. Protože je naše vyšší Já vždy v právu, protože jeho vůle pro nás vždy zamýšlí dobro, může to vzít dobrý konec vždy jen tehdy, dáme-li zapravdu my jemu, nikdy obráceně. Ve svém normálním vědomí sotva víme, co je pro nás skutečně dobré. Správnou cestu můžeme najít jen tehdy, budeme-li následovat své moudřejší Já. Jen tehdy se shodneme sami se sebou, jen tehdy nebudeme pracovat proti svým pravým zájmům.

Přesně vzato zde máme co činit se dvěma různými druhy svobody. Svoboda vyššího Já stojí výše než svoboda běžného Já, protože naše vyšší Já může volit vždy jen to dobré. Zcela přesně ví, co potřebujeme, ví, co je pro nás dobré, a nikdy by nemohlo zvolit něco, co nám poslouží k špatnému. Naše běžné Já má naproti tomu svobodu rozhodnout se jak pro něco, co je pro nás dobré, tak i pro něco, co je pro nás nevýhodné. Svoboda nižšího Já volí mezi dobrým a zlým, svoboda vyššího Já jen mezi dobrým a dobrým nebo mezi dobrým a lepším.

Když si stěžujeme na svůj osud, jednáme proti svému vlastnímu zájmu, protože se vyslovujeme proti své vlastní vyšší vůli, která přece zamýšlí jen to pro nás nejlepší. Každodenní Já se domnívá, že musí neustále volit mezi tím, co prospěje jemu samotnému, a tím, co prospěje druhým. Morální fantazie našeho nadjá dokáže vždycky vynajít jednání, které poslouží oběma — mně i druhým - stejnou měrou, protože disponuje nadhledem, který je k tomu nutný. Naše běžné Já naproti tomu volí většinou to, o čem se domnívá, že to je to nejlepší pro ně samotné, a s tím se spokojuje.

Protože žijeme společně s druhými lidmi, musí náš životní plán brát ohled i na růstové a vývojové potřeby všech lidí, kteří jsou s námi spojeni. Naše duchovní Já plánuje náš život tak, aby zároveň nejlepším možným způsobem přispíval k vývoji všech lidí kolem nás. Je nasnadě, že tento úkol vyžaduje genialitu, jejíž předpoklady nejsme schopni ani jen vytušit. Mnohostranné vyladění, které je k tomu nutné, daleko přesahuje naši představivost.

Mnoho lidí si stěžuje, že by rádi uskutečnili určitý cíl, ale nevidí k tomu žádnou možnost. Co to však, podíváme-li se na to důkladněji, znamená, že mi něco připadá nemožné? Pokud pro mě něco tady a teď není možné, neznamená to nic jiného, než že se mě to netýká! Žít ve svobodě znamená ovládat umění možného. Chci-li nemožné, budu stále nesvobodnější, protože pak své síly nasazuji pro něco, co nemohu uskutečnit.

Mnozí lidé si vezmou do hlavy, že budou usilovat zrovna o to, co pro ně není možné nebo co nedokážou. Když se jim to pak stále nedaří, tak se buďto zlobí, anebo si pěstují pocit viny — zbytečně, jelikož od nás život nikdy nežádá nic, co je mimo naše schopnosti, neukládá nám žádnou zkoušku, kterou bychom nemohli složit. Od nikoho se nežádá nic nemožného. A to prostě a jednoduše proto, že by to nemělo žádný smysl. Nikdo nemůže být objektivně zatížen víc, než dokáže zvládnout. Každý, kdo má takový pocit, klame sám sebe, protože se ujímá věcí, které se ho netýkají.